

vidt denne ubetingede Pligt for Valgbestyrelsen er „rimelig“ eller „urimelig“, „naturlig“ eller „unaturlig“, troer jeg ikke, at jeg behøver her at undersøge, saalænge Valgloven gjør det til en ubetinget Pligt for Valgbestyrelsen at afgive et saadant Skjøn. De, som ere af den Mening, at dette er urimeligt eller ugjortligt, maae nemlig, forend de kunne faae denne deres Mening anerkjendt, gjøre Forslag til en Forandring i Valgloven i dette Punkt, men, saalænge dette ikke er skeet, troer jeg, vi maae holde os til Valgloven, med Tilfredsættelse af subjective Meninger om dens Bestemmers Rimelighed eller Urimelighed. Med Hensyn til hvad den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn's 6te District (Mourier) ved Sagens første Behandling anførte som en juridisk Fortolkning af § 30, og hvorved han kom til det Resultat, at det ikke skulde være ubetinget Pligt for Valgbestyrelsen at afgive saadant Skjøn, vilde jeg — dersom jeg ikke saae, at Comiteen var enig med mig, og at jeg altsaa kan overlade Besvarelsen deraf til den ærede Ordfører, som med Hensyn til juridisk Fortolkning er istand til at møde den fornævnte ærede Rigsdagsmand paa hans egen Grund, vilde jeg, siger jeg, naar jeg ikke troede dette, maaskee her have indladt mig paa at godtgjøre, at min Paastand har Medhold, om end ikke i den „juridiske“ Fortolkning, saa dog i, hvad den ærede Rigsdagsmand tillige paaberaabte sig, den „fornuftige“ Fortolkning af Ordene. Jeg troer nemlig, at ikke altid den juridiske og den fornuftige Forklaring af et Lovsted er samstemmende, skjøndt jeg troer, at de burde samstemme. Hvad det „juridiske“ Element angaaer, saa er jeg ikke hjemme deri, men derimod, forsaavidt det kommer an paa at bestemme, hvad der „fornuftigviis“ bør antages, troer jeg at kunne stille mig paa samme Standpunkt som den ærede Rigsdagsmand. Jeg troer heller ikke, at det er uden Exempel, i det offentlige Liv, at Mænd i andre Forhold ere udsagede, til at afgive saadanne Skjøn i Sager, som mangen Gang kunde være meget tvivlsomme. Det er jo f. Ex. Tilfældet med „Juryerne“, der mangen Gange have meget vanskelige og tvivlsomme Sager at afgjøre, uden at jeg troer, at det derfor er dem tilladt

at sige: Vi kunne ikke erklære, om den Vedkommende er skyldig eller ikke. Jeg troer, at det er deres Pligt at udtale, enten et „Skyldig“ eller „Ikke-Skyldig“. Og med Hensyn til enhver Sag, som her tillands kommer for den juridiske Domstol, er det ligeledes Dommerens Pligt, — dens Udførelse være ham saa vanskelig, den være vil, — at komme til en Mening om, hvilken af Parterne der har Ret; jeg troer ikke at han i sin Dom kan sige: Jeg kan ikke komme til nogen Mening om, hvo der har Ret. Den her omtalte Pligt er altsaa ikke noget Gnestaaende. Det er en naturlig Folge af Forholdene, at et Skjøn maa foreligge, for at Valghandlingen kan gaae videre. Havde det ikke været Valglovens Mening, saa vilde der naturligviis i Loven have været opstillet en Bestemmelse for, hvad der da skulde skee, naar Valgbestyrelsen ikke kunde afgive et saadant Skjøn, men saadan en Bestemmelse kjender Valgloven ikke. Tillige vil, som jeg ogsaa gjorde opmærksom paa igaar med Hensyn til § 32, hvilket Punkt Udvalget ikke har berørt, navnlig Afstemning jo aldeles ikke lovligt kunne finde Sted, naar der ikke først ved Raaring er valgt en Candidat, thi navnlig Afstemning kan kun finde Sted, for at ophæve Raaringens Virkning; men naar Raaringen ingen Virkning har havt, kan der altsaa ikke blive navnlig Afstemning (Hør!). Naar jeg altsaa tør troe, at man maa give mig Ret i min Paastand, at det er Valgbestyrelsens ubetingede Pligt at afgive saadant Skjøn, saa troer jeg tillige, at man i Conseqvents heraf ogsaa maa tiltræde min Indstilling, idet det Modsatte, efter min Formening, vilde være ligesrem Modstrid mod Valglovens § 78, der udtrykkeligen siger: „Viser Nogen Forsømmelighed i Udførelsen af de ham efter denne Lov paahvilende Forretninger, bliver han, forsaavidt han ikke efter Lovgivningens Bestemmelser har gjort sig skyldig til en større Straf, at ansee med en Mulct fra 10 indtil 200 Rbd.“

Valgloven kjender altsaa ikke nogen „Tilkendegivelse“ til Vedkommende om, at det kunde være deres Pligt at gjøre det, men den kjender kun, at den, der har forsømt at opfylde denne Pligt, bliver at drage til Ansvar. Jeg kan altsaa ikke forstaae, hvorledes